

EBO TAYLOR. FOTO: YVONNE SCHEDEMANN

JULIE BYRNE

BAM 2015

Diversos espais. Del 18 al 23/09

El festival inclòs dins les festes de la Mercè ja fa anys que té la personalitat força definida: més que grans noms pel que fa a tirada, se centra a oferir una programació eclèctica i amb majoria d'artistes a descobrir pel gran públic. Poc a veure amb bona part dels festivals d'estiu massius dels que, si no abans, almenys a ple mes de setembre molts ja en tenim la pipa plena. Aquesta ha estat la línia de les darreres edicions, si bé enguany potser ens podem aventurar a dir que hi ha alguna cirereta per al pastís que acaba d'arrodonir la proposta. És el cas de la presència de **Michael Rother** interpretant repertori de Neu!, banda emblema del krautrock alemany dels 70. També de **Loop**, formació britànica de culte que a finals dels anys 80 va renovar la dimensió espacial del rock. O de **Tony Allen**, llegenda rítmica de l'afrobeat. Aquesta torna de noms suposen una benvinguda i una mesurada excepció entre artistes de trajectòria més modesta, però en cap cas exempts d'interès.

Sàvia nova

Entre les possibles revelacions, alguna aposta: **Blank Realm**, combo australià que destil·la la millor tradició del pop-rock de guitarres oceàniques; **LoneLady**, postpunk esquelètic i angulós, amb un cert deix funk i des de Londres; **Ryley Walker**, folk campestre i exuberant alhora; **Solids**, quebequesos, prenent els viarans de l'indie-rock dels noranta; **Julie Byrne**, cantautora intimista nord-americana, no gaire lluny de la màgia de les primeres cançons de Cat Power. O fins i tot propostes vingudes de Corea i la Xina (**Jambinai** i **Da Bang**, respectivament), que demostren la diversa manera en què es poden assimilar les sonoritats reverberades des d'occident. Aquest grapat de noms, ben aptes per als més curiosos, es veu recolzat, a més, per altres que ja han demostrat en els escenaris barcelonins el seu atractiu: de les guitarres de **METZ** al folk-pop californià de **Vetiver**, passant per l'aliatge de pop camboià i psicodèlia de **Dengue Fever**, el carisma de vianant de **Juan Wauters**, l'estrip lisèrgic de **Wand** o el magnetisme de la libanesa **Yasmine Hamdan**, descoberta per molts a la darrera pel·lícula de Jim Jarmusch.

En un sentit sanament ampli del terme, la música negra torna a ser present en dosis generoses. Entre

RYLEY WALKER. FOTO: DUSHDIN CONDREN

altres, el ghanès **Ebo Taylor** (79 anys) passejarà la seva condició de llegenda del *highlife* per l'escenari del Moll de la Fusta; **Saun & Starr** convenceran que cal considerar-les quelcom més que les coristes de Sharon Jones; i **Bombino** i **Mdou Moctar** demostraran, cadascun a la seva manera, que el Níger és un país molt a tenir en compte en el mapa de la música.

D'allà, però també d'aquí

El festival no oblidia propostes més properes geogràficament i aplega noms en sintonia amb l'esquadró internacional i amb material recent d'interès. Són ja uns quants que coneixen la solvència de propostes com **Los Punsetes** o **Nueva Vulcano**, però potser cal subratllar més la presència de noms més modestos, per ara, com **Jupiter Lion**, **Miquel Serra**, **Núria Graham**, **Beach Beach** o **STA**, perpetradors d'un dub de brunzit digital ben ufanós.

Dins de la programació del BAM, però amb el factor diferencial del patrocinador i la llicència de comptar amb un nom gros, repeteix la vetllada davant de la fàbrica Damm, al carrer Rosselló. Serà el dissabte 19 i comptarà amb el gran reclam de **Crystal Fighters**, amanit amb les actuacions prèvies d'**Ocellot** i **Sènior** i **El Cor Brutal**. /// BORJA BARBESÀ

ENTREVISTA

Marc Campillo, director del BAM

Després d'anys al davant d'un segell petit però actiu com foehn, fas el salt a la direcció artística d'un festival de titularitat institucional. El paradigma actual del sector de la música empeny a ser multitasca. Porto més de 15 anys vinculat a la música, però sempre ha estat per la satisfacció que em produeix. Mai em vaig plantejar viure'n ja que sempre he tingut clar que seria molt difícil, sobretot en aquest país, i sent fidel a la meua forma d'entendre la música. Quan va sorgir la possibilitat del BAM no vaig dubtar, ja que és un festival amb total llibertat. No has de preocupar-te de vendre entrades, ni satisfer marques. Només has de fer una programació de qualitat.

El cas del BAM és particular perquè en part és una programació de festa major i en part un festival estilísticament de tall independent. Com es combina aquesta doble vessant?

Jo personalment sempre he vist el BAM més vinculat al segon aspecte. Un festival que ha crescut amb una personalitat pròpia, que ofereix una programació eclèctica. Cal tenir en compte que ja existeix tota una programació a càrrec de la Mercè que cobreix segurament aquesta programació més de festa major.

Un programador acostuma a defensar tots els seus artistes, però segur que tens especial curiositat envers alguns noms del cartell d'enguany.

Estic molt content amb el cartell final, jo els vull veure tots, de veritat. Sí que hi ha coses que s'ha fet un esforç per portar-ho com Tony Allen, altres que tenen un component nostàlgic i que mai he vist com Neu! o Loop, i noms que he descobert durant la programació que m'han encantat com Vaudou Game o Solids.